

možni ali ubožni, gosposki ali kmečki, imenitni ali prosti, to naj jih v šoli ne razločuje. Varuj se, da nepravilno in po licu nedolžnih serc svojih učencev ne razžališ. Bodi pravičen in mož beseda. Ne misli, da otroci ne previdijo tvojih osnov in namer, ampak vedi, da ti otroci že na obrazu berejo željo, ki ti iz serca kreše in lice obliva z žarkom iskrenosti, pa te tudi spoznajo, če si hinavski. Otroci se ne dajo tako hitro oslepiti, kakor kdo misli. Otroci so ostri sodniki naših besed in djanj. Dober duh ali hudoben, ktereга učitelj diha, se kaže v vsem, kar učitelj stori, in z njim dihajo ravno tako tudi učenci. Vsaka hinavščina učiteljeva in vsaka njegova zvijača je kakor mraz, ki zatira njezne cvetice, ter pogubljuje vse lepe lastnosti.

P i r h i.

Veliko saboto
Popoldne je že,
Zvonovi veselo
K vstajenju budé.

Otroci veseli
Pa k mami tekó,
Za pírhce rúdeče
Jo pros'jo lepó.

Ali mater ubožno
Solzice topé,
Otrokom kaj dati
Za pírhce ne vé.

V ljubezni jih gleda,
Objema serčno,
Potem jih tolaži
In reče takó:

„Preljubi otroci,
Vbročiti kaj ni,
Ubožcem se tako
Velikrat godi.

Le pojdite v cerkev,
Molite lepó,
Že Bog blagoslovil
Nas reveže bo.“

Otroci pobiti
Vsi v cerkev gredó,
Bogu potožili
Nadlogo so vso.

Ko k domu pa pride
Zdaj družbica ta,
Na mizi stojita
Pletarica dva.

Lej v enem so pírhci
Rudeči kot mak,
In v drugem po peki
Je bel popertnjak.

To stríček poslali
So v hišo za god, —
Kdo drugi pa vendar
Ko oče siroti?